

BOJA PER LA MÚSICA

Josepa Penadés i Girbés

Voldria escriure't una carta d'amor, malgrat caure en la coentor. Una carta sense paper, sense lletres impreses: de paraules, que potser se les emporte el vent. Una carta d'agraïment, també. Una carta obsequi per tot el que m'has donat.

Vull que sàpigues que no podria viure sense tu, que la meua vida mancada del teu ajut no té sentit, que eres la raó de la meua existència. T'estime sobre totes les coses.

Adore la teua pell, no em cansaré mai d'acaronar-te. Ni de cercar-te al coll, amb els meus dits, el pols. M'agrada fer-te cusquerelles als pèls perquè irradies Música. Vull sentir el teu gemec agònic i alegre, necessite els teus crits planyers que em porten al llindar del seté cel. Sols tu pacifiques el meu esperit. Desitge obrir-me de cames i abraçar la teua espatlla, sentir-te ben a prop. Transportant-me a l'abstracció dels sentits, al màxim plaer musical, a la teua veritat, que és la meua.

Sempre has estat l'amor dels meus somnis, sembla mentida com vaig haver de lluitar per guanyar-te, quantes coses vaig haver de rebutjar i quants riscos vaig haver de sofrir per aconseguir-te. Fins i tot la meua família s'oposava, te'n recordes? Deien que no era digna de tu, que eres massa per a mi, que no et mereixia. Justificaven les seues afirmacions diguent que tu pertanyies a un altre món, que estaves empresonat dins un cercle on jo no hi tenia cabuda, que les coses eren així i jo no era ningú per canviar-les, que no et podria tenir per molt que em sacrificara, que era impossible això.

Tanmateix, saps bé que per a mi no hi ha res d'impossible. Sí, vaig haver de treballar força per posar-me al teu nivell, m'ha costat molt, n'eres testimoni directe, però a la fi ho he aconseguit.

Tot i que no he pujat d'escala social, si més no, et puc mantenir sense deure res a ningú. Ja es prou, no et sembla?

No em penedesc, ni molt menys. Tot el contrari: sóc l'alegria infinita perquè ara ja sé que no ens podran separar.

Saps què va ser allò que primer em seduï de tu? No? Doncs el teu bigot. Sí, és cert, que no t'ho havia dit mai? És molt seductor, tan ben pentinat i sempre perfecte. No t'ofengues, ja sé que no serveix per a res, que no té cap finalitat, sols és un element decoratiu, però que vols que hi faça? També adora la teua bellesa, a més a més de les teues aptituds.

Els meus amics ens envegen, i tu n'eres la causa. Malgrat no entendre el nostre amor... ens envegen. Diuen que estic obsessionada, que només visc per a tu, i per què hauria de viure per un altre? Què hi té de greu dedicar-te tot el temps possible? Que de cas comet algun crim estimant-te? Jo crec que no, i de segur que ells també ho penses. El que passa és que no saben què és l'amor, no coneixen el significat d'aquesta paraula ni han experimentat mai la seua fascinació. Enveja, enveja, pura enveja, per no sentir l'adoració que jo senc per tu cada dia. Ja s'ho faran!

I ara vine, recolzat sobre mi, descansa el teu cap en el meu, deixa'm tocar-te fins que em canse. Arriba'm ben endins.

Guanyem la Música.

Tanquem les finestres, desterrem la llum, fugim tots dos del temps. Donem pas a l'infinit.

Amb tu el silenci no existeix, ni el buit, ni el no-res. La teua queixa ompli tots els espais, trenca la monotonia, envaeix totes les sensacions, impregna l'aire, traspassa les distàncies, no coneix límit. No tenim horitzó, tu i jo, sempre anem més enllà.

Sempre he sabut que estàvem predestinats, ho presagiava. Ara que te tinc no et deixaré mai, sempre et seré fidel, no entenc una altra vida que no siga aquesta que et dedique.

Tinc por que arribe demà. M'esglaia pensar que tanta gent t'escrutirà amb expectació, que molts ulls aliens als meus et penetraran amb un esguard col·lectiu. No vull que endevinen el nostre plaer, m'agradaria que fora un secret entre nosaltres. M'enutja que un grapat de desconeguts fruisquen de la teua bellesa, de la perfecció que exhales a colps de crit, del talent que em farà possible que parles.

Tinc vergonya d'exhibir-me, d'envoltar-te amb les cames i atènyer l'èxtasi amb testimonis muts. No vull que ens endevinen el desig i la unió que aconseguim. Haurem de dissimular, per força.

No patisques, aquestes manifestacions públiques només són necessàries de tant en tant, estem obligats a fer-les (a desgana, ja ho sé), però són precises, sobre tot si vull viure de tu. No ens podem donar a conèixer d'una altra manera, i si ningú ens coneix... ningú ens contractarà, i cal que ens contracten si volem tenir alguna cosa que menjar; no podem passar de l'aire. A més a més, tenim que perfeccionar-nos, i això sols s'aconsegueix participant, experimentant, exposant-nos.

Tranquil, no farem públic el nostre amor, res més lluny de la meua intenció. Interpretarem el paper que ens pertoca, complirem com ens correspon. I quan passe demà tornarem a la solitud d'aquesta casa, a la nostra llibertat. Jo tornaré a tu, perquè només tu m'atorgues la llibertat individual.

I ara, deixem-nos de raonaments i passem a la pràctica, tenim poc de temps per davant i cal aprofitar-lo, hem de perseguir la perfecció. Penses que això és possible? Es pot atènyer la perfecció? Ho intentarem, si més no.

Arriba ja el gran dia. Hui ens despullarem davant el públic. És hora que tothom sàpiga que som capaços de fer tu i jo.

Estic cansada, ens hem passat assajant, però gens ni mica de nerviosa, tinc la seguretat del qui sap que ha de guanyar. I tu, com et trobes? Espere que respongues com et pertoca. Sí, ja sé que no pots decebir-me, estàs a punt. T'he revisat totes les cordes i les he afinades, t'he netejat, t'he preparat com cal, t'he deixat llest per a tocar-te. Imagine que sabràs posar-te a l'altura de les circumstàncies, a l'altura del Concert. Ves amb compte, que m'estic jugant un lloc de treball! Te'n fas càrrec, no? Mira que si no et portes bé em veuré obligada a deixar-te en un racó i comprar-me un altre violoncel, encara que tinga que estalviar uns anys més. Ho has entés? Doncs ving, mone. I que la sort ens acompanye.

- Aquest relat guanyà el Primer Premi al **Concurs de relats** del I.E.S. **Josep Maria Parra d'Alzira**, al curs 1987-88.